

Зотплуйсь

ГОТУЙСЬ

Журнал пластового новацтва
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія

пл. сен. Тоня Горохович, пл. сен. Денис Беднарский

Ілюстрації в цьому числі: Д. Даревич,
ЕКО, Надія Кирилова, О. Кохан, В. Мельни-
ченко, Н. Мриц.

На обкладинці: Фото — школярі пишуть
писанки, Рідна Школа в Дніпропетровську,
Україна.

"HOTUYS"

a Ukrainian Monthly Magazine for Children
published by Plast Publishing,
2199 Bloor St., West,
Toronto, Ont., M6S 1N2, Tel.: (416) 769-7855

3 друкарні Мирона Баб'юка
1525 Emerson Street
Rochester, N.Y. 14606
Tel.: (716) 458-2133

Адреса Редакції і Адміністрації:
HOTUYS MAGAZINE
2199 Bloor St. West.
Toronto, Ont., M6S 1N2,
Canada Tel.: (416) 769-7855

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ВІД СІЧНЯ 1989 р.
25.00 американських доларів.
Ціна одного прим. — \$2.50

„Готуйсь”
Інтернаціональне стандартно-серійне число
(ISSN) 00468061

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION
144 Second Ave., New York, NY 10003

ЗМІСТ

Сторінка

1. В. Лебедова: Чом, чом, чом, земле моя...
ххх: Школа, Осінь
2. Сестричка Уля: Новацька обіцянка
4. Роляник: Несподіванка
5. Сестричка Одарка: Як індіани дістали вогонь?
7. Народня казка: Сірко
9. Сторінки пластових малят: М. Стрілько:
Дощик; Віть Вітько: Тополята, Сопілка
10. Р. Завадович: Гордощі новака;
М. Підгірянка: Колискова
11. Ю.Ш. Пісня про книжку;
ххх: Шкільний дзвінок;
М. Підгірянка: Мій дідусь
12. Сестр. Л. Савчук: Чи чули ви, як розмовляє
природа?, М. Підгірянка: Місяць і зірки,
Т. Болотенко: Свято Весни
13. Крутиголівки для мудрої дитинки
14. Поети — учні села Гнідина, Київщина:
Н. Тіпа, С. Давидова, Ніна Рій, Люда Ромась
15. Р. Завадович, П. Холодний: Гоца Драла
16. Наше листування: Лист Андрійка Болотенка,
Привітання з таборів
Галерія „Готуйсь”
Що можна зробити

Встане Україна
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!

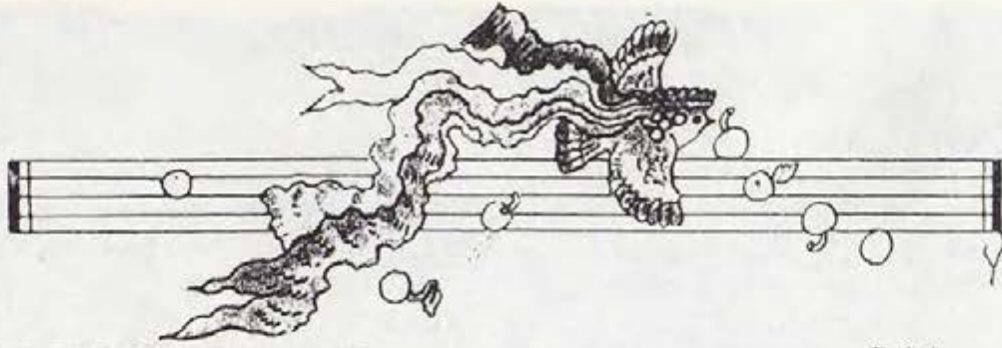
Мал. Ніна Мудрик-Мриц

Цьогорічне наше гасло:

Захисти рідне слово,
до серця притули,
життям своїм переповни!

Іван Драч

ЧОМ, ЧОМ, ЧОМ, ЗЕМЛЕ МОЯ...

Слова пісні

Чом, чом, чом, земле моя,
Так любя ти мені, так любя ти мені,
Чом, чом, чом, земле моя,
Чарує так мене краса твоя?

Чим, чим, чим манить мене
Пташні твоєї спів, пахучий цвіт лісів,
Чим, чим, чим манить мене
Вода річок твоїх, що тут пливе?

Тим, тим, тим, дитино, знай,
Що тут ти вперше світ уздріла з юних літ,
Тим, тим, тим, дитино, знай,
Що води і ліси — твій рідний край.

ШКОЛА

Наче вулик, наша школа,
Вся вона гуде, як рій.
І здається, що довкола
Розквітають квіти мрій.
Бігають, сміються діти,
Та — лиш дзвоник задзвенить —
Стане тихо, ніби в квіти
Поховались бджоли вмиць.

ОСІНЬ

Небеса прозорі,
Мов глибінь ріки.
Падають, як зорі,
З явора листки.
А над полем нитка
Дзвонить, як струна,
Зажурилась квітка —
Чує сніг вона.

НОВАЦЬКА ОБІЦЯНКА

Сьогоднішні сходина „Святославичів” були інші як ніякі дотепер. Братчик Гніздовий повідомив їх, що вони у тереновому змагові на „Святі весни” виявили новацькі вміння та поведінку, що здобули першу новацьку пробу. В найближчу неділю на збірці гнізда будуть складати новацьку обіцянку.

— Братчику! То зовсім не було тяжко на тій грі. Ми давно знаємо як новаки вітаються, чи яка є наша пісня, закон, чи що таке „добрий учинок” і чому про нього треба дбати кожному новакові й роєві? — дивувався Андрій.

— Чи ми гарно заспівали „Усі ми новаки”, коли здобули перемогу над „Вовками”? А як інші братчики, що були з нами, будуть знати чи вміємо ми співати багато інших пісень? Вони не чули, вони не казали нам співати!... — дивувався Ігор.

— Але ж ти мудрий! — насміхався Борис. — А як ми їхали автобусом на оселю — чи ми не співали цілу дорогу?

— Ми знаємо багато більше як 5 тварин і 5 рослин! Я був з клясою англійсь-

кої школи на острові цілий тиждень. Нам учитель розповідав про природу. Скільки ми бачили там цікавих рослин і тварин! Ми їх там бачили зблизька! — перебив розповідь Борисові галасливий Микола.

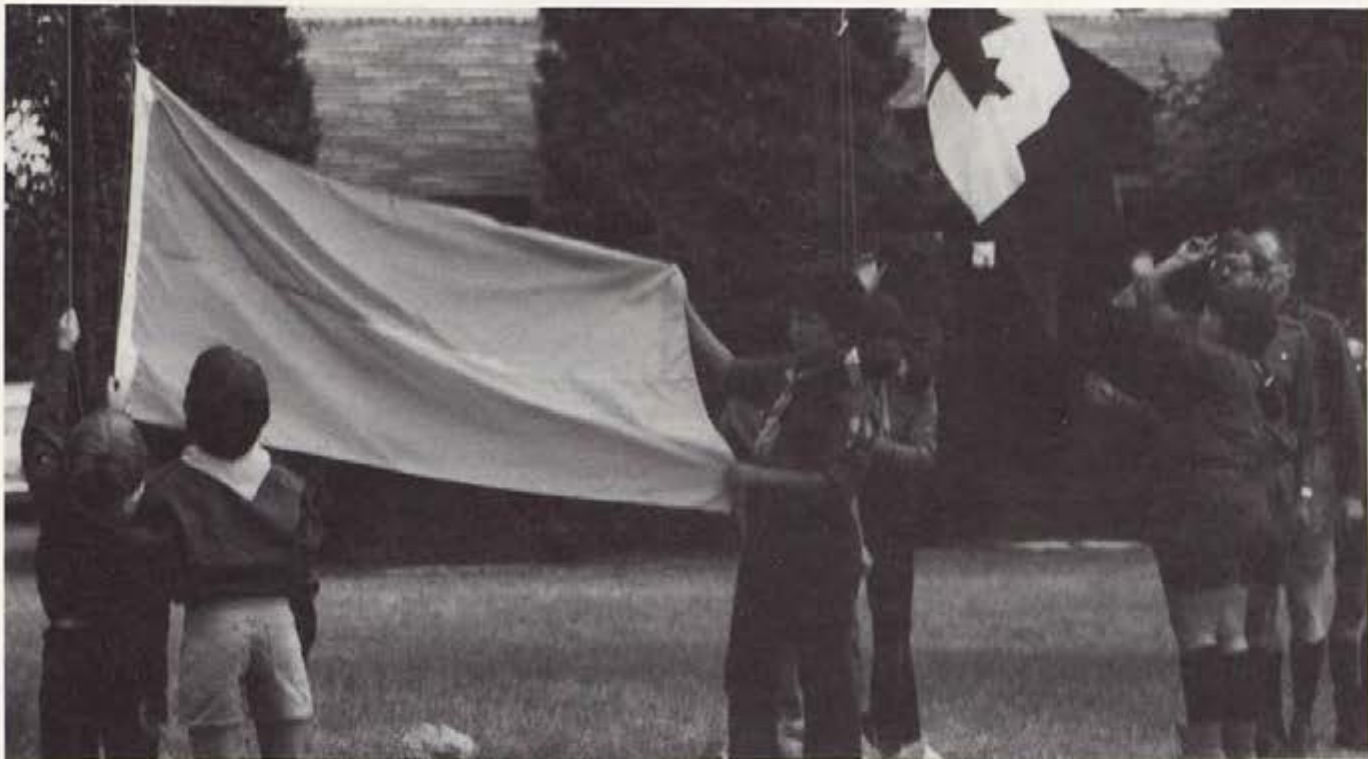
— Я найбільше боявся, що братчик Гніздовий побачить мої брудні штани і подумає, що я не дбаю про чистоту свого одягу... але я забрудив їх, коли ми збирали ріща на вогник. Поліз у рів за великою галузкою, а там було мокро — оправдувався Петрусь.

Братчик Славко якийсь час нічого не говорив. Усміхаючись, поглядав на своїх „Святославичів”. Був радий з них. А коли вже всі розповіли про свої враження із теренового змагу, він почав дуже поважно:

— Не думайте, „Святославичі”, що ви здобули першу пробу легко. Я ж майже рік з вами зустрічаюсь, знаю добре кожного з вас, знаю що ви вмієте, як вчитися, як поводитися, чи вмієте порадити собі в природі, жити в гурті. Ви ж і на таборі мусіли бути. А на

Новаки Пластової Станиці Торонто підносять прапори, діставатимуть відзначення і признання складеної новацької проби.

Новаци Торонтонської Станиці підносять прапори.

тереновому змагові братчики мали змогу побачити як ви разом працюєте в рої, чи є у вас гарні звички, чи думаєте і поводитесь як новаци. Видно, що ви, живучи в рої, стали ліпшими. Тепер перед вами велика подія! Маєте обіцяти на святковій збірці гнізда, що будете:

**любити Бога й Україну
помагати іншим,
придержуватись Новацького
Закону.**

— Братчику! Мій тато казав, що він досі пам'ятає свої гніздові сходи, на яких він складав цю обіцянку! — вмішався в розмову Борис. — Усі слухали, як тато говорив обіцянку — мама, що була тоді новачкою, товариші татові й багато інших людей. Це було в таборі Ді-Пі в Німеччині. Тому тато цілий час у Пласті щось робить і стільки знає про всі справи в Пласті. Це велика справа — обіцяти бути добрим пластуном, коли слухають цього багато людей.

— О, так! Це правда! — підхопив запальну мову Бориса братчик Славко.

— Твій тато кошовий. Ми шануємо і любимо його за те, що він дотримується своєї новацької обіцянки. Сподіваюся, що і вас будуть колись любити і шанувати за ваше дотримання новацької обіцянки. Який був би я радий!...

„Святославичі“ закінчили сходи тихо, поважно. А потім кожний з них хотів ще бути якнайближче і найдовше біля братчика Славка. Цілим роєм відправили його автобуса, нетерпеливо чекали на святкову збірку Гнізда „Мономаховичі“.

Сестричка Уля

„До мети“ — новаци готові до відходу на головну площу на збірку. Новаци Австралії

НЕСПОДІВАНКА!

Мамуся дуже любить свою доню Марусю і часто робить їй несподіванку: покладе між іграшки нову ляльку, або всуне вдосвіта під ковдру коробку із солодкими бубликами. Маруся дивується, відки це взялося. А матуся ніби нічого не знає і тільки сміється. Але Маруся догадлива дівчинка, і все кінчається на голосних поцілунках.

— Така добра моя матуся! — думає не раз Маруся. Мушу їй якнебудь віддячитися. Мушу і я їй зробити несподіванку. Мама виходить до крамниці та каже:

— Посидь сама, донечко. Ось тобі гарна книжечка з малюнками — розглядай! Я незадовго вернуся.

— Добре! — відповідає Маруся і думає. Ось і пора на несподіванку! Помию за матусю горнятка й тарілки. Вона бідненька і без того має багато роботи. Прийде, глип! — все чистеньке!

Приставила до зливу крісло і почала мити. На щастя посуду було небагато. Як мила, так мила, але в пору справились з роботою. Приходить мама,

дивиться — нема ні тарілок, ні горняток. Відчиняє шафу — все стоїть на своєму місці. Глянула на Марусю — дівчинка поважно, дуже поважно, розглядає малюнки.

Та ця велика повага тривала лише коротеньку хвилину. Маруся не могла видержати і вибухнула сміхом. Мама теж засміялась.

— Ах, ти моя мала господинько! — давай, поглянемо обидві, як ти помила. І стала витягати з шафи тарілку за тарілкою, горнятко за горнятком. Розглядала і приговорювала:

— Отут не домила, крупинку лишила... А тут перемила...

— Збила? — скрикує Маруся, споважнівши не на жарти.

— Справді — на тарілці подовгаста тріщина. В Марусиних очах блиснули сльози.

— Боженьку, я ж не хотіла! Я думала; несподіванка...

Але матуся не гнівається. Вона приголублює до себе зажурену дівчинку і каже:

— Я знаю, донечко! Ти хотіла мені допомогти. Але помивати посуд ти ще не вмієш. Всього треба вчитись, коли на те настає пора...

— Прошу не гніватись! — шепче Маруся. — Я хотіла для вас щось доброго зробити.

— Як ти будеш добра, то це буде найліпше, що ти зробиш для мене! — відповідає мама. І мамина рука м'яко погладила кучеряву голівку Марусі. Матусина долона стерла з серця весь несподіваний смуток.

Сонечко вийшло з-за хмаринки і розсипало сяйво по кімнаті.

Матуся перемиває ще раз посуд, а Маруся стоїть поруч і обидві сміються.

Роляник

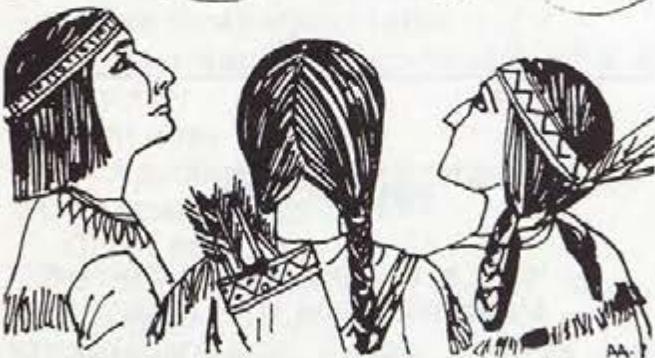
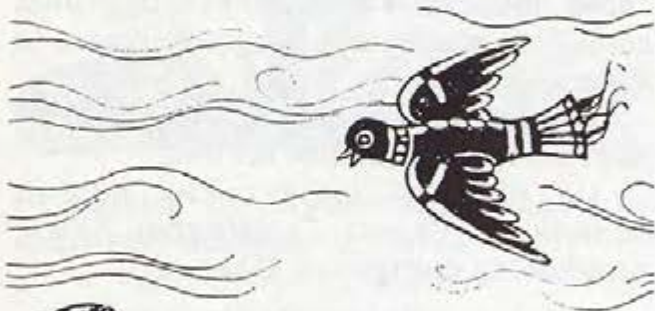
Наше Життя, Ч.8 1952

ЯК ІНДІЯНИ ДІСТАЛИ ВОГОНЬ?

Старі індіани розповідають, що давним-давно люди не знали вогню. Тоді на землі було тепло і не було потреби на вогонь. Люди споживали сирове м'ясо або висушене на сонці. Варити не вміли, бо не знали ще вогню. По якомусь часі клімат почав змінитися. На землі ставало щораз холодніше. Люди мерзли й почали будувати схоронища. Але вони не охороняли їх від холоду.

Великий Дух племені Кавчин все це бачив. Одного дня він післав на землю маленьку гарну пташку.

Пташка прилетіла до місця, де мужчини сиділи біля ями із щойно вбитим оленем, і замахала крильцями над їх головами. Побачивши пташку, дехто кинувся її ловити, а інші запитали:

— Пташко маленька, чого ти тут шукаєш?

— Я знаю, чого вам бракує, і я прилетіла, щоб дати вам благодійність вогню.

— Вогню? Що ж це таке? — запитали всі.

— Чи бачите полумінь на моїм хвостіку?

— Бачимо! Бачимо!

— Це ж і є вогонь. Він огріє ваші житла, а їжу може зварити, щоб була теплою і смачною. Але щоб дістати вогонь, кожний з вас мусить знайти гілку із смолою. Гілкою зможете дістати вогонь з полум'я на моїм хвостіку. Завтра вранці я прилечу на це саме місце,

— сказала пташка, відлітаючи.

На другий день рано всі люди племені прийшли на означене місце.

— Чи принесли ви гілки зі смолою?

— запитала пташка.

— О, так! — відповіли люди.

— Я готова! — сказала пташка. —

Слухайте добре! Щоб дістати вогонь, треба дотримуватися правил: бути витривалим і добрим, заробити вогонь зусиллям, бо інакше ви його не оціните. Ті, що не роблять добрих діл, хай не сподіваються мати вогонь. Чи ви готові? — звернулася пташка до людей.

— Так! — закричали всі у відповідь.

— Кому вдасться приложити свою гілку до мого хвостіка, дістане в нагороду вогонь.

Пташка підлетіла вперед, а всі дяди кинулися за нею — молоді, старі й навіть діти. У погоні вони бродили лісами й мочарами, лазили по скелях, мокли по потоках, падали, оббивались об каміння. Багато людей швидко знеохотилося, вернулися додому. Інші нарікали на втому.

— Вогонь не вартий того, щоб наражатися аж на такі невігоди й небезпеки, — казали деякі.

Пташка летіла все далі й далі. Нарешті один чоловік дігнав її і попросив:

— Пташко чудова, дай мені вогню! Я весь час біг за тобою, і я ніколи в житті не зробив нічого злого.

— Це правда! — відповіла пташка. Але ти не можеш дістати вогню, бо ти

самолюб. Тобі ні на кім не залежить. Ти дбаєш тільки про себе.

І пташка полетіла далі.

Згодом ще один чоловік наздігнав пташку:

— Пташечко мала, чудова! Подаруй мені вогонь. Я був завжди добрий і милосердний.

— Може і так, але ти не заслужив собі на це, бо ти забрав не свої стріли від сусіда, скривдив його.

Пташка відлетіла далі. За нею пробивалось лише кілька людей. Всі інші давно знеохотились.

Нарешті пташка прилетіла до місця, де одна жінка піклувалася старим хворим чоловіком. Вона підлетіла до неї і сказала:

— Принеси свою гілочку сюди. Ти дістанеш вогонь.

— О, ні! — відповіла жінка. — Я не повинна його дістати, бо нічого доброго я не зробила. Опікуватися старшими — це мій обов'язок.

— Бери вогонь! — сказала пташка. — Він твій, бо ти завжди робиш добро, а думаєш, що це тільки твій обов'язок. Бери вогонь і поділися ним.

Тоді жінка простягла свою засмолену гілочку до хвостика пташки

і гілка запалилася. Вогонь належав до неї. Жінка роздала його всім людям із свого племені, і вони по сьогоднішній день його зберігають. Вогонь огріває їх житла і варить їм страву.

Давно, дуже давно, індіанці племені Ковчин так одержали вогонь.

На підставі індіанських легенд Канади за Еллою Елізабетою Кларк переповіла сестричка Одарка.

УСМІХНИСЯ!

— Чого ж ти так плачеш, хлопчику?

— Мама наказала мені пропустити всі авто, а щойно тоді переходити вулицю. Я стою, а досі ще ані одне авто не переїхало нашою вулицею.

— Грицю, чому ти не сказав мені, що тебе сьогодні покарав учитель?

— Та... та — знаєш, мамо, я чув, як тато раз казав, що жінки не повинні всього знати.

СІРКО

Був собі в одного чоловіка собака Сірко — дуже старий. От господар і прогнав його від себе. Тиняється Сірко по полю, і так йому гірко: „Стільки років я господареві вірно служив, догоджав, добро йому робив, а тепер на старості літ він мені шматка хліба жаліє і з двору прогнав”.

Ходить Сірко, журиться, коли це назустріч йому вовк. Питає:

— Чого ти тут ходиш?

Сірко йому відповідає:

— Прогнав мене господар, от я й ходжу тут.

Тоді вовк йому:

— А зробити так, щоб тебе господар знову прийняв до себе?

Сірко просить:

— Зроби, голубчику, я вже чимсь тобі віддячу.

Вовк каже:

— Ну, гляди ж: як вийде твій господар із жінкою жати і вона дитину покладе під снопами, то ти ходи близько коло того поля, щоб я знав, де воно. Я схоплю дитину, а ти будеш її віднімати в мене. Тоді я начебто злякаюсь тебе та і пущу її.

У жнива той чоловік і жінка вийшли в поле жати. Жінка поклала маленьку

дитину під снопами, а сама жне біля чоловіка. Коли це — біжить житом вовк, за ту дитину — і несе полем.

Сірко за вовком, доганяє його, а чоловік кричить:

— Лови Сірко!

Наздогнав собака вовка, відняв дитину, приніс до чоловіка та й віддав йому. Тоді той чоловік вийняв з торби хліб і шмат сала та й каже:

— На, Сірко, їж — за те, що не дав вовкві дитину з'їсти!

От увечері ідуть з поля, беруть і Сірка з собою.

Прийшли додому, чоловік і каже:

— Жінко, вари мерщій гречані галушки та добре затовчи їх салом!

Тільки-но галушки зварилися, господар садить Сірка за стіл, сам сів коло нього та й каже:

— А сип, жінко, галушки, будемо вечеряти.

Жінка й насипала. Він Сіркові набрав у полумисок: так йому годить, щоб часом гарячим не обпікся!

Ото Сірко й думає: „Треба віддячитися вовкові, що він мені таку велику послугу зробив”.

А той чоловік, діждавшись осені, віддає свою старшу дочку заміж.

Сірко пішов у поле, знайшов там вовка та й каже йому:

— Прийди в неділю ввечері до нашого городу. Я тебе заведу в хату та віддячу тобі за те, що мені добро зробив.

Діждався вовк неділі, прийшов на те місце, куди йому Сірко казав. А в той день у чоловіка було весілля. Сірко вийшов до вовка, завів у хату і посадив його під столом. Прихопив зі столу їжу, напої, м'яса вдосталь і поніс під стіл. Люди хотіли Сірка бити, та господар не дозволив.

— Не бийте Сірка,— каже,— він мені добро зробив, то й я йому довіку добро робитиму.

Сірко бере, що краще на столі, та

подає вовкові. Пригостив його так, що вовк розвеселився, не витерпів та й каже:

— Буду співати!

Сірко відмовляє:

— Не співай, бо тобі буде лихо! Краще я тебе ще пригощу, тільки мовчи.

Вовк як знову пригостився, то й каже:

— Отепер уже я співатиму!

— Не співай, бо обидва пропадемо

— і я й ти.

— Ой, не видержу — заспіваю!

Та як завіє під столом! Люди посхоплювались,— туди-сюди, дехто хотів бити вовка. А Сірко ліг на нього, наче хоче задушити. Господар і каже:

— Не бийте вовка, бо ви мені Сірка вб'єте! Він і сам йому раду дасть,— ось не займайте!

Вивів Сірко вовка аж на поле та й каже:

— Ти мені добро зробив, а я тобі!

Та й попрощались.

Сторінки пластових малят

дощик

В шибку дощ колючий стука,
Тарабанить і гримить.
Дощ осінній, просто злюка,
Не вмовкає ні на мить.

Вже набрид мені дощисько,
Сонця лагідного жду.
Знов на небі хмари низько
Й дощ холодний у саду.

Марина СТРІЛЬКО (8 років)

Тополята

Попід муrom тополята стоять —
не чотири та й не п'ять тополят.

Перший, щонайвищий, свище:
я найви,
я найви,
я найвищий!

Другий — не такий, як усі,—
на бруківку жовте листя
обтрусив.

А найменший тополин
хвацько шапку заломив:

— Ну ж бо, хлопці,
кроком руш —
на вечерю хочу груш!

Віть Вітько

Сопілка

Плине човник
синьо-чорний,

а весло
в море занесло

Із весла
гілка виросла.

На гілці
посідали вівці,

а баранчик
грає на сопільці.

Віть Вітько

ГОРОДОШІ НОВАКА

КОЛИСКОВА

Спить, діточки, спить,
Віченька стулить!
Дрібен дощик стукотить,
Вікнам казку гомонить...
Дрібен дощик пада там,

А тут тихо, тепло нам.
При матусі рідненькій,
У світличці чистенькій,
Спить, діточки, спить,
Віченька стулить.

Марійка Підгірянка

Вчора був я ще дитина,
Вчора був я ще пустун —
А яка сьогодні зміна:
Я уже новак-пластун!

Я тепер не самотній —
В мене друзі, ще й які!
Кучеряві, ясноокі
І моторні новаци.

Сонце пестить нас і сяє,
Вітер трубить і гуде,
Грім гримить, та не злякає
Наше серце молоде.

Не воюся праці-труду —
В праці сила новаків,
І того я не забуду,
Чий я син, яких батьків.

Юр святий нам допоможе,
Попровадить нас на змаг —
Поблагослови ж нас, Боже,
І прослав пластовий стяг!

Р. Завадович

ПІСНЯ ПРО КНИЖКУ

(На голос „Ой, під гаєм, гаєм...“)

Ти, кохана, книжко,
Учиш нас, навчаєш,
Про усякі дивні дива
Нам оповідаєш!

Любо вчиш нас, книжко,
Як на світі жити,
Батька, неньку шанувати,
Рідний Край любити.

Тож гукнімо, діти:
Нашій книжці — Слава!..
В ній наука і розвага,
Втіха і забава!

Ю. Ш.

ШКІЛЬНИЙ ДЗВІНОК ДЗВОНИТЬ

Дзень-дзелень!
Дзень-дзелень!
Діти йдіть до школи
Трудитись, учитись,
Читати, писати!
Діточки, спішіться,
Читайте, учитесь!
Де розум, там воля,

Учіться, трудіться,
До книжки горніться,
Щоб наша Україна
Щасливо прожила,
Щоб щастя і доля
Людей навістила.
Читайте, учитесь,
До школи спішіться!

МІЙ ДІДУСЬ

Мій дідусь старенький,
Як голуб сивенький,
По садочку ходить
І мене малого,
Онученька свого,
За рученьку водить.

По садочку ходить,
Яблучка знаходить
Ще й з горішків зерна.

Дідусь любий, милий,
Як голубчик сивий,
Голівка сріберна.

Марійка Підгірянка

ЧИ ЧУЛИ ВИ, ЯК РОЗМОВЛЯЄ ПРИРОДА?

Не вірите, що природа — дерева, пташки, вода в потоках, вітер мають свою мову? Так! природа говорить чарівною мовою. Розуміють її тільки ті люди, які люблять перебувати у природі, її шанують і знають.

Прислухайтесь до розмови вітру з деревами. Листя таємно шепоче на різні лади. Це його розмова з вітром.

Коли пташка співає, то вона кличе товариство в гостину.

Часто можна почути, як вивірка тихкотить, стрибаючи з гілки на гілку. Це її мова-прохання, щоб інші вивірки принесли їй горішка.

Сидячи спокійно над струмочком, почувете його шум. Це його танок і радісний сміх.

Тож, любі діти, коли в таборі матимете нагоду часто перебувати в лісі, у лузі, на березі річок чи струмків, прислухайтесь до їх мови. Тоді перед вами відкриється багато див — чудовий світ, світ краси і таємниць природи.

Сестричка Леся Савчук

МІСЯЦЬ І ЗІРКИ

Тихий вечір, тихий, красний.
Над горою місяць ясний
Пасе зірки, завертає,
На трембітці виграває:

— Гой, зірки, гоя, гоя,
Трембіточка срібна моя.
Трембіточка срібна моя,
Гой, зірки, гоя, гоя!

Ходить місяць аж до ранку.
Вийшла зоря на полянку:
— Ой місяцю, місяченьку,
Зганяй зірки помаленьку.

Марійка Підгірянка

СВЯТО ВЕСНИ

15 і 16 червня я й мої товариші поїхали на Свято Весни на оселю Святого Івана в Квебеку. Початок дня був дуже мокрий, а опісля — по обіді сонце вийшло. Після відкриття ми гралися м'ячем, купалися, мали теренову гру, а потім ватру.

В половині ватри почав іти дощ і ми мусили продовжувати її у капличці зі свічками. При ватрі ми співали „Гей там на горі Січ іде“, „Ой місяцю — місяченьку“, „У лісі на полянці“, „Ой там ідуть січові стрільці“ та багато інших пісень. Було також багато цікавих скечів. На другий день ми всі були дуже змучені, бо ми говорили цілу ніч. Та все ж таки мій рій виграв нагороду за нічну тишу.

Ранком ми бавилися біля озера, ловили рибу та пофарбували камінь гарними кольорами на „Татів день“. Після того було закриття. Мій рій дістав „Другу пробу“ та вмілість „Мандрівник по Україні“.

**Тамара Болотенко (10 років)
Рій Їжачки, Оттава**

Крутиголівки для мудрої дитинки

Дорогі Читачі „Готуйсь”!

Вчора прийшла до мене в гості Мишка-Гризикнижка. Вона принесла для Вас хрестиківку. „Відгадайте!” Це подарунок для Вас з нагоди місяця жовтня, який присвячений книжкам. Я знаю, що Ви любите відгадувати загадки, а щоб виповнити хрестиківку, треба відгадати аж десять загадок!

Я також люблю відгадувати загадки. Напишіть мені загадку, яка Вам найбільше подобається, і я спробую її відгадати.

Готуйсь! Ваша Сова

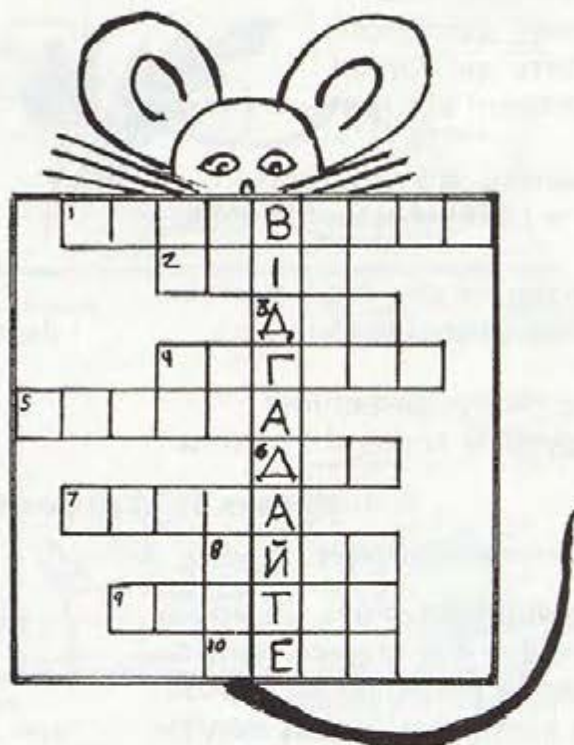
Слова поемо:

1. Невеличкі дві хатини.
В них м'які і теплі стіни.
По п'ять братиків малих
Прожива в хатинах тих. _____
2. Впаде з неба — не розбивається,
Впаде в воду — розливається. _____
3. і 4. Сивий когут тікає, а червоний
його за хвіст хапає.
3. _____
4. _____
5. Не дерево з гілками,
А проте з листками;
Не піджак, не свита,
А одначе зшита;
Язика не має,
А розповідає. _____
6. Його прохають, його чекають —
прийде, ховатись починають.

7. Летіла птиця по синьому небі,
Розпустила крила і сонце закрила.

8. Без обручів, без дна, повна бочка
вина. _____
9. Що то за гість, що темноту їсть? _____

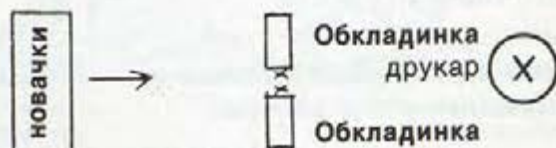
10. Вартости само не має,
Це — „нічого” означає,
До числа ж як долучити —
Вдесятеро побільшить. _____

ДРУКАР І КНИЖКА

Поставити 2 стільці на віддалі 15-25 стій (залежно від кількості новачок). Це обкладинки книжки. Одна новачка — друкар. Інші новачки — це сторінки (або букви) книжки. На знак новачки-„сторінки” перебігають поміж обкладинками, а друкар старається їх піймати. Новачки, яких він доторкне, беруться за руки і творять 2 ряди від обох обкладинок до середини так, що місце посередині звужується чим раз більше. Решта новачок далі перебігають через це звужене місце між обкладинками. Остання новачка стає друкарем.

Ось як виглядає уставка гравців під час гри:

Поети - учні з відомої школи в селі Гнідин, Київщина

ТОПОЛІ

У чистому полі
Стоять дві тополі,
Стоять дві тополі
Пожовклі від горя.

Сумують, що літо далеко,
Що в далеч полинуть лелеки.

А вітер на все буде злиться,
Розвіє русяві косиці.

А потім тумани осінні
Дадуть їм холодні хустини.

Наталя ТІПА (8 років)

Горобці танцюють на морозі,
Холодно під стріхою сидить.
Я зерна насиплю на порозі,
Ви, коти, мені тут не ходить.

Горобці розхристані, дзьобаті,
У своїх сіреньких колушках,
На сніданок дріботять до хати,
Іній позбивавши на дротах.

?

Морозко ходить
з білим пензлем
під хатою калина
мерзне.

Весни їй сняться
теплі дні,
кульбабки,
кульки чарівні.

Ми зиму просимо гуртом:
„Зігрій калину під вікном!”

Світляна ДАВИДОВА (9 років)

РІДНА МОВА

Із слова починається людина.
Із мови починається мій рід.
Ласкава, мамина, єдина
Щебече соловейком на весь світ.

Бентежна, ясна, калинова,
Не випита, не вибрана до дна.
Моя українська, свята наша мова,
Бринить, як бандури струна.

Ніна РІЙ (14 років)

ЛЮТИЙ

Малює осінній місяченько
на вікнах прощальні білі квіти
і сам про себе каже:
— „Настане весна,
побіжу в гай,
стану прозорим струмочком”.

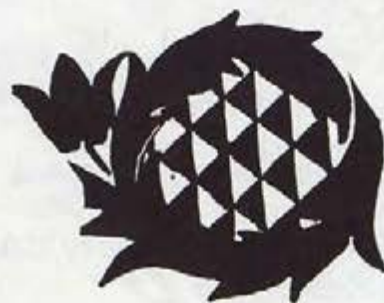
Люда РОМАСЬ (9 років)

ЗИМА

Сніг м'якенький, сніг пухнастий
Тихо стелиться до ніг.
Грудень в шапці волохатій
Засурмив в сріблястий ріг.

Ніна РІЙ (11 років)

ГОЦА ДРАЛА

На дорозі між кущів
Хтось патинка загубив.

Гоца Драла з другом гномом
Притягла його додому.

Цілу зиму Гоца Драла
В тім патинку смачно спала.

Потепліло навесні,
Став топитись білий сніг.

Заливає ліс вода,
Зайчик в крик: „Біда, біда!“

Повінь хату заливає,
Гоца Драла спить, не дбає.

Не минула і годинка,
Вже вода несе патинка.

Пробудилась Гоца Драла,
Позіхнула і сказала:

— Бач, патинок пригодився:
З ліжка човником зробився.

Плине тріска по воді —
Гоца хватъ! — кінець біді!

Гоци Драла не злякати,
Гоца вміє веслувати.

Так то Гоца врятувалась,
Скік на берег — засміялась.

НАШЕ листування

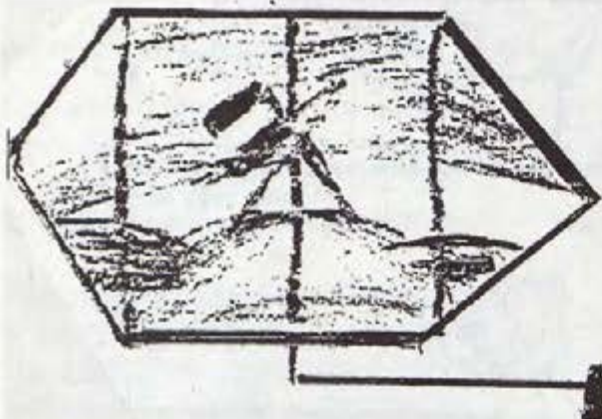
Дорогий „Готуйсь“!

15 і 16 червня цього року я поїхав на Свято Весни. Свято Весни було на оселі св. Івана у Квебеку. Ми спали у куренях. Робили ми орли, мали теренову гру й грали в гилку, ловили рибу, купалися в озері.

Мій рій дістав Першу пробу й вмілості Літуна й Астронавта.

Ось малюнок мого орла.

Андрійко Болотенко, 8 років
Рій Тигри, Оттава

**БАТЬКИ КУПУЮТЬ
ДІТИ ЧИТАЮТЬ
УКРАЇНСЬКУ
ДИТЯЧУ КНИЖКУ**

ПЛАСТ

Організація Української Молоді
plast, ukrainian youth organization, inc.
Нааствова Стяжана Лос Ангелос

ПРИВІТ

Редакції та читачам „Юнака“ і „Готуйсь“

31 Свята Весни - Свята Юрія 1991 р.
в Горбах Лос Пазрес, табор McGill

Новачки-Новачки

Земляна Світлана
Мико Григорій
АКУНА МАКУХ
Лариса Ірина
Людмила Тейлор
Віктор Савок У

Пласт.Приси/Госри:

Віктор Савок У
Віктор Савок У
Людмила Тейлор

Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор

Приси-Будова

Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор

Писем.-Юнаки

Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор

Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор

Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор
Людмила Тейлор

Мирна Кузьмич, Ір
Комуністка
Звонік
Сотей П
організатор

Щирий привіт з табору Титанат
на Святославській вулиці 6 VII-13 VII, 1991.

БУЛАВА: ЦИП- ЦИП- ЦИП!

Марта П. Мостовик
Марта Кебіло, ПС
Лілія Танкелєв Буря
Віра Микита
Лілія Оптимістка
Лілія Маринич
Лілія Танкелєв
Лілія Танкелєв
Лілія Танкелєв

ГАЛЕРІЯ ГОТУЙСЬ

Дорогі Читачі — любителі знання і мистецтва!

Ось Вам завдання — дайте підписи під цими фотографіями. Тут є минуле і сучасне, творці культури та історії нашого народу. Чекаємо на Ваші повідомлення — докази, що Ви надія народу.

Допобачення УРСР,
хай живе Україна!

1849 — 1930

Ціна \$2.50

ЯК ЗРОБИТИ

ПТАШКИ, МИШКУ, ЛІСОК, ДЕРЕВЦЕ.

Потрібно різної форми листків, вибрати відповідні розміром — поданих на рисунках пташок, мишки, ліса і галузки, вкласти книжку, щоб присохли й вирівнялись. Наліпити на папір ще не надто висохлі листки, прикрити прозорою наліпкою. Буде гарна прикраса.

